SILVIU PURCĂRETE

regizor de teatru, operă și film

Doctor Honoris Causa

UNIVERSITATEA
LUCIAN BLAGA
DIN SIBIU

27 ianuarie 2022

SILVIU PURCĂRETE

regizor de teatru, operă și film

Doctor Honoris Causa

UNIVERSITATEA
LUCIAN BLAGA
DIN SIBIU

27 ianuarie 2022

CUPRINS

Mesajul Rectorului Universității „Lucian Blaga” din Sibiu ... p. 6

Argument și date biografice ... p. 8

Laudatio ... p. 12

Proces verbal al ședinței Senatului
Universității „Lucian Blaga” din Sibiu ... p. 22

Diploma *Doctor Honoris Causa* ... p. 23

Mesajul Rectorului Universității „Lucian Blaga” din Sibiu prof. univ. dr. habil. Sorin Radu

Într-o societate contemporană în care fluxurile informaționale trec cu rapiditate pe lângă noi, științele umaniste și artele sunt o modalitate tot mai pregnantă prin care ne putem apropia unii de ceilalți și prin care ne putem explora identitățile individuale și colective tot mai diverse. Într-o universitate bine ancorată într-un spațiu cultural local și național, dar în același timp din ce în ce mai racordată la rețelele culturale internaționale prin intermediul membrilor comunității academice și al demersurilor acesteia (festivaluri, evenimente publice, piese de teatru, conferințe și multe altele), considerăm esențial rolul inovației artistice și al exprimării libere prin artă.

Unul dintre cei mai importanți exponenți ai acestui mod creativ de manifestare și de utilizare a impactului comunitar al artei pentru dezvoltarea noastră ca indivizi și grupuri este tocmai Silviu Purcărete, regizor ale cărui distincții și forme de recunoaștere națională și internațională ar putea ocupa tot spațiul acestei intervenții. Esențial este, însă, rolul său în anvergura națională și internațională a teatrului sibian și, prin extensie, a comunității cultural-artistice și universitare pentru conturarea cărora a avut, de-a lungul anilor, un aport substanțial. Nu mulți sunt creatorii contemporani (și includ aici nu numai teatrul, ci și artele vizuale și literatura) care au curajul unei raportări atât de originale la canon și la operele esențiale dintr-un domeniu precum are Silviu Purcărete. Revizitarea, recontextualizarea, reformularea unor texte scrise de nume pe care le găsim cu toții familiare, precum Sofocle, Euripide, Shakespeare, Rabelais, Swift sau Goethe constituie tocmai dovada unui astfel de demers singular. Însă oricine a participat la o punere în scenă semnată de Silviu Purcărete știe prea bine că nu este vorba despre simple piese de teatru, ci despre adevărate experiențe senzoriale. *Faust* este o astfel de experiență, greu de încadrat și de asemănat cu alte artefacte estetice. Pornind de la coloana sonoră, decoruri și dinamica scenică a tuturor elementelor implicate, proiectul încă mi se

pare unul copleșitor, deși am participat la reprezentație acum mulți ani. Caracterul său percutant se conturează, după părerea mea, prin intermediul defamiliarizării și dereglării simțurilor spectatorului (în măsura în care spectatorul mai poate fi numit doar atât în cazul unei astfel de piese), în același timp în care pornește de la o operă clasică, pe care o articulează și transformă cu o stranietate specifică diversității artistice a prezentului nostru.

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu este onorată să îi ofere lui Silviu Purcărete titlul de Doctor Honoris Causa și sperăm ca această recunoaștere formală a importanței realizărilor sale artistice să nu fie decât o bornă într-un lung drum pe care să îl parcurgem și mai departe împreună.

ARGUMENT ȘI DATE BIOGRAFICE

Departamentul de Artă Teatrală in Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu are deosebita onoare de a propune acordarea titlului de Doctor Honoris Causa domnului Silviu Purcărete, regizor de renume internațional care a marcat decisiv evoluția teatrului sibian, precum și dezvoltarea cercetării științifice și a creației artistice academice în domeniul Teatru și artele spectacolului, în contextul școlii sibiene de teatru.

Domnul Silviu Purcărete a manifestat o contribuție esențială la prestigiul Departamentului de Artă Teatrală din cadrul Facultății de Litere și Arte (Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu). De asemenea, domnia sa a contribuit la dezvoltarea culturală și, implicit, socioeconomică a orașului Sibiu, prin atragerea unui număr din ce în ce mai mare de turiști fascinați de fenomenul „Faust” (moment teatral de excepție în contextul programului Sibiu Capitală Culturală a Europei în 2007).

Pentru Teatrul Național „Radu Stanca” Sibiu, Silviu Purcărete a creat „Pilafuri și parfum de măgar” (după „O mie și una de nopți”), „Lulu” (după F. Wedekind), „Metamorfoze” (după Ovidiu), „Călătoriile lui Gulliver” (după Jonathan Swift), „D’ale carnavalului” (după I.L. Caragiale), „Oidip” (după Sofocle), „Așteptându-l pe Godot” (după Samuel Beckett), precum și celebrul „Faust” (după Goethe), care a devenit deja o performanță incontestabilă a scenei românești și internaționale din ultimele decenii. Cel mai recent spectacol de la Sibiu ce îi poartă semnătura este „Povestea prințesei deocheate”, care reinterpretează într-o cheie brechtiană convenția spectacolului kabuki. Toate aceste producții au în distribuție fie actori ai Naționalului sibian care sunt, deopotrivă, cadre didactice ale DAT, fie studenți actori DAT pentru care participarea la aceste spectacole a devenit parte integrantă a procesului lor de pregătire practică, oferindu-li-se șansa unică de a participa la evenimente speciale și festivaluri naționale și internaționale de arte ale spectacolului. Bineînțeles, șansa studenților de a interacționa cu Silviu Purcărete, unul dintre cei mai cunoscuți regizori autohtoni, a marcat în mod esențial traiectoria viitoarei lor cariere scenice.

În contextul acordării titlului de Doctor Honoris Causa domnului Silviu Purcărete, trebuie să subliniem generozitatea sa artistică, promovând mereu distribuirea în cadrul spectacolelor sale a studenților școlii sibiene de teatru.

Pe lângă aceste aspecte, activitatea de regizor a domnului Silviu Purcărete în Sibiu a influențat în mod pozitiv și infrastructura locală destinată artelor spectacolului. Astfel, spectacolele „Faust" și „Lulu" au marcat restaurarea unor hale industriale dezafectate (Balanța, respectiv Simerom) și reconversia lor în spații de joc neconvenționale, experimentale. De asemenea, pentru cel mai recent spectacol al său produs pentru teatrul sibian, „Povestea prințesei deocheate", a fost creat de la zero un spațiu scenic unic în țară, care poate fi transformat atât într-o scenă italiană, cât și într-o scenă elisabetană sau o scenă care respectă arhitectura specifică esteticii kabuki.

Silviu Purcărete s-a născut la București în 1950 și este unul dintre cei mai cunoscuți regizori români de teatru, având o carieră impresionantă ce i-a asigurat renumele dincolo de granițele țării natale. Acest fapt se vede prin multitudinea de premii naționale și internaționale sau prin prezența la multe dintre manifestările și festivalurile teatrale marcante ale lumii. După ce a absolvit specializarea Regie de teatru din cadrul Academiei de Teatru și Film din București, Silviu Purcărete a fost, pe rând, începând din anul 1974, regizor pentru teatrele din Piatra Neamț, Constanța, București, Craiova și Sibiu, profesor în cadrul Academiei de Teatru și Film din București și manager al Teatrului „Bulandra" din București. În 1996, devine director al „Théâtre de l'Union" – Centre Dramatique National du Limousin (Franța), unde creează o școală pentru tineri actori. De asemenea, a lucrat pentru Royal Shakespeare Company și Nottingham Playhouse (Anglia), Burgtheater (Austria), Det Norske Teatret (Norvegia), Teatrul Național São João (Portugalia), Teatrul Național din Bergen (Norvegia), Teatrul „Katona József" din Budapesta, Teatrul Național Budapesta și Teatrul Csokonai

din Debrecen (Ungaria), La Comédie de Saint-Etienne (Franța), Teatrul Vakhtangov din Moscova și Baltic House Theatre Company din Sankt Petersburg (Russia), Teatrul Metropolitan Tokyo (Japonia), precum și pentru Operele din Bonn, Glasgow, Cardiff, Viena, Nancy, Essen.

Renumit pentru stilul său special care transformă orice spectacol într-o experiență cathartică memorabilă, Silviu Purcărete manifestă un real interes în special pentru repertoriul literar „clasic", atacând tipare diverse din care nu lipsesc tragediile antice („Miles Gloriosus", după Plaut; „Phaedra", după Seneca și Euripide; „Danaidele" și „Orestia", ambele după Eschil; „Oidip", după Sofocle), teatrul shakespearian ori marile capodopere literare ale umanității („Titus Andronicus", „Noaptea de la spartul târgului", „Măsură pentru măsură", „Poveste de iarnă" și „O furtună", de W. Shakespeare; „Decameron 645", după Boccaccio; „Trei surori", după Cehov; „Uriașii munților", de Luigi Pirandello; „Regele moare", de Eugen Ionesco; „Cumnata lui Pantagruel", după prozele lui François Rabelais; „Faust", după Goethe, etc.).

Silviu Purcărete a obținut numeroase premii și distincții: Ordinul Steaua României în grad de Comandor; Premiul criticii și Premiul pentru excelență artistică al Fundației Hamada (Festivalul Internațional de la Edinburgh, 1991); Premiul pentru cel mai bun spectacol străin la Festivalul Americilor de la Montreal (1993); Golden Globe Peter Brook Prize pentru cea mai bună regie teatrală (1995); Premiul Criticii la Festivalul de teatru de la Dublin (1996); Premiul special al juriului la Festivalul International Shakespeare, Gdansk (2006); Premiul UNITER pentru Cea mai bună regie (1993 și 2005); Premiul UNITER pentru Excelență (1997 și 2010 – cu echipa spectacolului „Faust"); Premiul UNITER pentru Cel mai bun spectacol – „Călătoriile lui Gulliver" (2012); Premiul Herald Angel

la Edinburgh (2012). Din 2003, Silviu Purcărete este membru cu titlu personal al Uniunii Teatrelor din Europa, fiind, de asemenea, Cavaler al Artelor și Literelor, decorat cu Ordinul național Steaua României în grad de Comandor și deținător al unei stele pe Aleea Celebrităților de la Sibiu. În paralel cu activitatea desfășurată pe scena de teatru, Silviu Purcărete manifestă un real interes și pentru lumea filmului, debutând în 2012 cu regia lungmetrajului „Undeva la Palilula", distins cu șapte premii la Gala Gopo și deținător al Premiului pentru cel mai bun lungmetraj de debut în cadrul Festivalul Filmului Sud-Est European (Los Angeles, 2013).

În lumina celor prezentate mai sus, acordarea titlului de Doctor Honoris Causa domnului Silviu Purcărete este un gest firesc de recunoștință pentru meritele sale artistice, pentru generozitatea cu care promovează studenții școlii sibiene de teatru, dar și pentru contribuția sa la transformarea și promovarea peisajului cultural local și regional.

CAFEAUA DE DIMINEAȚĂ
de Jacques Prévert

el și-a pus cafeaua
liniștit în ceașcă,
laptele l-a pus
în ceașca de cafea,
zahărul l-a pus
în cafeaua cu lapte
și cu linguriță
l-a amestecat.

a băut cafeaua,
ceașca a lăsat,
a scos o țigară,
a fumat tăcut,
s-a jucat cu fumul
– cercuri a făcut –
a pus, calm,
tot scrumul
într-o scrumieră
și s-a ridicat.

și-a pus pălăria
cu un gest distrat,
și-a luat pe umeri
mantaua de ploaie,
pentru că ploua,
apoi a plecat.
a plecat în ploaie.

LAUDATIO
Dragoș Buhagiar

Dacă Prévert ar mai fi în viață, sunt convins ca s-ar bucura să știe că versurile lui, după părerea unora dintre noi, îl descriu atât de perfect pe artistul, dar mai ales pe omul – Silviu Purcărete. Îi descriu atât de frumos grija pentru gesturile mici dar foarte importante, minuțiozitatea cu care le face și atenția pe care o acordă pentru ca acestea să se succeadă într-o ordine firească, anormal de firească, atât în creațiile sale cât și în viața de zi cu zi. Cât despre ploaie, iubește cu patimă ploile și nu cred că și-ar fi pus mantaua, pentru că legătura lui Silviu cu natura este una cât se poate de directă, o legătură nefiltrată aș putea spune... pe cât se poate de mult. Și nici zahăr nu și-ar fi pus.

Inconștient, când am fost rugat de Constantin Chiriac să vorbesc despre artistul, omul, dar și bunul meu prieten Silviu Purcărete, am acceptat în secunda întâi. Am folosit termenul „inconștient", pentru că în momentul în care m-am apucat să adun aceste rânduri pe hârtie, am realizat cât de complicat este să vorbești despre un om, un artist atât de ramificat cum este Silviu, cât de greu este să decizi ce lași să fie scris aici și ce nu...

Pentru ca să vă pot povesti despre Silviu Purcărete, nu pot evita prima mea întâlnire cu el. În toamna anului 1989, am fost la TNB, să văd spectacolul „Piticul din grădina de vară", spectacol montat de Silviu la Teatrul Național „Marin Sorescu" din Craiova. La vremea respectivă, domul Iosif Sava numea spectacolul „o adevărată simfonie". Pentru mine însemna o naștere, o naștere a unei noi forme de teatru, un teatru cu un limbaj pe care nu îl mai văzusem, un teatru la care eu nu mai avusesem acces până în acel moment, un teatru contemporan. Am știut de atunci că este o formă de spectacol cu limbaj universal.

Cu timpul am înțeles că, de fapt, eu nu descoperisem atunci doar o nouă formă de teatru, ci descoperisem un artist profund, un artist care

nu fenta, un artist care descoperise foarte repede ceea ce căutam noi toți – adevărul. Este vorba despre adevărul care pornește de la text, care trece prin personalitatea actorilor și care este desăvârșit de el, de regizor. Ceea ce credeam eu a fi o altă formă de teatru, era o lume care pornea de la acel text, care se dezvolta și care se transforma în lumea lui Purcărete.

La scurt timp, m-am reîntâlnit cu lumea lui Purcărete, văzând spectacolul „Decameron 645”, spectacol al teatrului „Anton Pann” din Vâlcea. Acei ani au fost nefești teatrului. Spectacolul politic și spectacolul străzii erau mult mai captivante. Geamurile sparte ale Odeonului când Decameronul venise în turneu nu au putut însemna decât faptul că Silviu reușise să pună teatrul înapoi pe șine, reușise să umple sălile de teatru.

Să reușești să fii atât de organic în creație, cum este Silviu, nu poate însemna altceva decât că legătura lui cu tot ceea ce îl înconjoară este directă, este pură, este curată.

Poate că dl. Iosif Sava avea dreptate, iar Silviu Purcărete este un dirijor. Un dirijor care știe și poate să conducă orchestra din jurul lui. Capacitatea lui Silviu de a conduce, de a dirija orice tip de orchestră, fie ea compusă din instrumentiști, actori, cântăreți, imagini, obiecte, este fascinantă, ca acel preludiu memorabil, de neuitat, cum era începutul spectacolului „Fedra”. Muzica acelui țambal multiplicat era preludiul unei nopți absolute, Purcăretiene!

Anii ’90 au însemnat începutul marilor descoperiri ale artistului Silviu Purcărete. Ceea ce credeam eu a fi o nouă formă de teatru, de fapt, era un teatru extrem de personal, bazat pe cunoștințe vaste și pe experiență de viață. „Ubu Rex cu scene din Machbeth”, „Titus Andronicus”, „Fedra”, „Orestia”, „Danaidele” sunt doar câteva din spectacolele în care Silviu și-a desăvârșit propriul limbaj artistic, cu caracter de universalitate. Cea mai bună dovadă în acest sens este

faptul că spectacolele sale au fost receptate la fel de bine indiferent de spațiul cultural în care au fost prezentate: de la Montreal, Edinburgh, Avignon, la Melbourne, Tokyo, Bogota trecând prin Glasgow, Bath, Gdansk, Sarajevo, Varna.

Prezența unui artist lasă urme, însămânțează. „Să spargi limbajul pentru a atinge viața înseamnă să faci sau să refaci teatrul.”, spunea Artaud, iar Silviu Purcărete a reușit din plin să arate publicului acest lucru.

Preocuparea lui pentru forme diferite de spații vine dintr-o observare atentă a spațiului cultural în care montează un spectacol. Creațiile sale participă activ la formarea nu doar a unor generații de actori, dar și de spectatori. Spectacolele care-i poartă semnătura reprezintă opere care contribuie la formarea gustului, la ridicarea nivelului cultural al unei comunități, dar mai ales, la dezvoltarea acesteia.

Peste toate formulele sau prezentările abile, pe care le putem folosi în astfel de ocazii, este mai important să amintim de necesara prezență a unui mare artist într-un spațiu, mai ales atunci când el, artistul, are capacitatea dar și generozitatea de a lăsa nu doar ceva în urma sa, ci un ceva peste care se poate clădi mai departe.

Silviu Purcărete are un set de calități întâlnite la puțini regizori, iar un exemplu în acest sens este faptul că știe să construiască spații, el însuși creând scenografii. Silviu a reușit să compună spații de joc mai bune decât am reușit unii dintre noi, scenografii. Acest lucru se datorează și raportului onest în care se află scenograful cu regizorul, fiind același Silviu Purcărete. Întotdeauna a știut să nu forțeze imaginea, ci să o creeze într-un raport corect cu nevoile textului și să făurească un echilibru între mizanscenă și vizual.

Am afirmat în decursul anilor că Silviu este cel mai bun dintre noi, dintre scenografi. Îmi mențin părerea. Imaginile pe care Silviu le

creează sunt întotdeauna prelungiri organice ale gândului regizoral. Nu știu câți dintre dumneavoastră știu că regizorul Silviu Purcărete a urmat un liceu de artă. Nu știu câți dintre dumneavoastră știu că picturile, desenele sale pot fi foarte ușor confundate cu operele unor pictori impresioniști sau simboliști consacrați. Nu știu câți dintre dumneavoastră știu că noi, cei care îi suntem apropiați, ne dorim ca o fotografie făcută de el să ne ocupe un perete. Și, foarte important, pentru că ne aflăm într-o instituție de învățământ, nu știu câți dintre dumneavoastră știu că Silviu Purcărete, în anul 1998, la doi ani după ce a fost numit director artistic al „Centrului dramatic din Limoges", a pus bazele Școlii de Teatru din Limoges.

Personalitatea omului, profesorului și regizorului Silviu Purcărete a amprentat major spațiul cultural sibian, comunitatea din Sibiu dar și școala de teatru sibiană. Poate că nimeni nu bănuia ce impact va avea prezența lui Silviu Purcărete după montarea spectacolului „Pilafuri și parfum de măgar" din anul 2001, și nici ce parcurs artistic urma să aibă trupa Teatrului Național Radu Stanca. Au urmat spectacolele „Cumnata lui Pantagruel", „Așteptându-l pe Godot" și culminând cu spectacolul „Faust", pentru programul Sibiu Capitală Culturală 2007. Aș spune că aceste trei spectacole au o importanță majoră, în primul rând pentru că sunt spectacole de autor. Este remarcabil că aceste spectacole, aceste adevărate călătorii artistice au fost făcute alături de actori experimentați, dar și de studenții școlii de teatru din Universitatea „Lucian Blaga" din Sibiu.

Profesorul și regizorul Silviu Purcărete a oferit șansa actorilor, dar și studenților, să improvizeze, să își dezvolte măiestria, personalitatea artistică pe texte atât de mari, care ridică întrebări și mai mari, legate de nașterea, viața, moartea și păcatele omului.

Lucrul la scenă cu acest tip de artist înseamnă o școală în sine, înseamnă experiență, înseamnă descoperiri care, în Sibiu, s-au întâmplat în același triunghi: teatru – universitate – comunitate.

Punctul culminant, evident, a fost spectacolul „Faust” care a fost, este și va rămâne emblema Capitalei Culturale Sibiu 2007, dovada fiind cei aproape cincisprezece ani de când acest spectacol se joacă fără întrerupere. Sunt cincisprezece ani de când acest mare spectacol a provocat un exod cultural la Sibiu, timp în care câteva generații de studenți au avut șansa de a cunoaște un artist pe scenă și nu într-o sală de clasă. „Faust” este unic în peisajul cultural românesc din toate timpurile, evident prin soluțiile regizorale, dar nu în ultimul rând, prin dimensiunea populară a acestui spectacol. Ca artist colaborator, dar și prieten al lui Silviu Purcărete, aș putea să spun că această epopee care este „Faust” m-a tulburat prin înțelegerea și sintetizarea textului lui W. Goethe prin filtrul extrem de personal al regizorului. Pentru mine „Faust” reprezintă un portal, un punct de acces în lumea, în universul lui Silviu Purcărete.

Datorită muncii, dar și abilităților sale regizoral-scenografice, spectacolele lui conțin un limbaj universal, dovada fiind prezența sa pe toate continentele (fie pentru crearea unui spectacol, fie pentru reprezentarea unuia deja creat într-un alt loc) și, nu în ultimul rând, reacțiile de la sfârșitul reprezentațiilor, care de fiecare dată sunt răvășitoare.

Sibiul, spre deosebire de alte orașe, sau spații culturale, beneficiază de un spațiu magic: Fabrica de Cultură, cu trei săli de-a dreptul speciale. Acestea sunt spații în care marile opere create de Silviu Purcărete au putut fi urmărite de publicul sibian, și nu numai. De fiecare dintre aceste spații, studenții școlii de teatru sibiene au putut „profita” pentru a-și dezvolta un limbaj artistic.

Extrem de important este faptul ca Silviu polarizează întotdeauna în jurul său colaboratori care înțeleg și pot susține călătoriile sale artistice. Studenții au avut șansa să lucreze cu artiști precum Vasile Șirli, Iosif Herțea, Helmut Stürmer, Lia Manțoc și, nu în ultimul rând,

cu mine - profesioniști de teatru care amprentează, care transmit mai departe din cunoștiințele lor în timpul creării unui spectacol.

În cadrul muncii alături de Silviu Purcărete, care provoacă tot soiul de întâmplări „la scenă", care ridică tot felul de întrebări teatrale, răspunsul găsindu-l alături de toți creatorii spectacolului, care nu spune niciodată că ceva este „incorect", ci poate doar „din altă lume", care întotdeauna lasă la scenă senzația descoperirilor de moment, deși el cu siguranță are deja câteva săptămâni de „brain storming" alături de echipa sa, se nasc atât de multe universuri obsesive, personale de care ne este atât de greu să ne despărțim... sau poate nu vrem?

Munca alături de Silviu, indiferent că ești deja un artist consacrat sau un student care abia „deschide ochii", reprezintă adevărate lecții de teatru.

Dragul meu, prin ușile și ferestrele tale lumea se vede altfel.

Mulțumesc!

PS 1: Orice bucățică am lua din CV-ul lui Silviu, pentru un alt artist ar fi suficient să facă într-o viață, și tot ne-am mira!

PS 2: îți ofer un cadou furat de la dl George Banu: „Dacă japonezilor le place să ofere în dar o frază, mie îmi place să ofer spectacole... să oferi în dar teatrul... ce pariu dificil!"

SUNT UN OM VIU

de Nichita Stănescu

Sunt un om viu.
Nimic din ce-i omenesc nu mi-e străin.
Abia am timp să mă mir că exist, dar
mă bucur totdeauna că sunt.

Nu mă realizez deplin niciodată,
pentru că
am o idee din ce în ce mai bună
despre viață.

Mă cutremură diferența dintre mine
şi firul ierbii,
dintre mine şi lei,
dintre mine şi insulele de lumină
ale stelelor.
Dintre mine şi numere,
bunăoară între mine şi 2, între mine şi 3.

Am şi-un defect un păcat:
iau în serios iarba,
iau în serios leii,
mişcările aproape perfecte ale cerului.
Şi-o rană întâmplătoare la mână
mă face să văd prin ea,
ca printr-un ochean,
durerile lumii, războaiele.

Dintr-o astfel de întâmplare
mi s-a tras marea înţelegere
pe care-o am pentru Ulise - şi
bărbatului cu chip ursuz, Dante Alighieri.

Cu greu mi-aş putea imagina
un pământ pustiu, rotindu-se
în jurul soarelui...

Îmi place să râd, deşi
râd rar, având mereu câte o treabă,
ori călătorind cu o plută, la nesfârşit,
pe oceanul oval al fantaziei.

E un spectacol de neuitat acela
de-a şti,
de-a descoperi
harta universului în expansiune,
în timp ce-ţi priveşti
o fotografie din copilărie!

MULȚUMIM, SILVIU PURCĂRETE!!!

EXTRAS

DIN HOTĂRÂREA SENATULUI UNIVERSITĂȚII "LUCIAN BLAGA" DIN SIBIU nr. 2122 din 03.06.2021

Senatul Universității „Lucian Blaga" din Sibiu,
În baza Hotărârii Guvernului României nr. 225/1990,
În temeiul prevederilor Legii Educației Naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,
În temeiul Cartei U.L.B.S, aprobată în ședința Senatului din data de 28.09.2015 și a Regulamentului de organizare și funcționare a Senatului U.L.B.S., astfel cum a fost completat în ședința Senatului din data de 29.10.2020,
Având în vedere dezbaterile din ședința ordinară, desfășurată în sistem de videoconferință, din data de 03.06.2021,

HOTĂRĂȘTE:

.....

Art. 36 Aprobă, în unanimitate, acordarea titlului de Doctor Honoris Causa al Universității „Lucian Blaga" din Sibiu domnului regizor ***Silviu Purcărete***, la propunerea Facultății de Litere și Arte, avizată la art. 1 Hotărârea C.A. nr. 20 din 02.06.2021

.....

Președintele Senatului ULBS,

Prof. univ. dr. ing. Ioan BONDREA

Universitas de Luciano Blaga nominata Cibiniensis

Moris est ut ii qui in splendore animi et vitae praestantem collationem ad evolvendas humanas condiciones valuerunt, doctores honoris causa creentur.

Nos, Senatus et Rector Universitatis de Luciano Blaga nominata Cibiniensis, concilio die ***III***^{o} *mensis* ***Iunii*** *anno* ***MMXXI***^{o} *habito, in omnium consensu, cum ornatissimus ac illustrissimus vir* **Silviu PURCĂRETE** *ad eruditionem virtutemque colendas pariter contulisset et egregiam laudem magnamque admirationem meritus esset,*

SILVIU PURCĂRETE
Doctorem Honoris Causa
creavimus et declaravimus.

Propterea maius diploma Universitatis Cibiniensis sigillo munitum requisitaque subscriptione firmatum ei dari curamus.

Datum Cibinii, die ***XXVII***^{o} *mensis* ***Ianuarii****, anno Domini* ***MMXXII***^{o}***.***

SENATUS PRAESES,
Professor Universitarius Doctor
Technicarum peritus
Ioan BONDREA

RECTOR UNIVERSITATIS,
Professor Universitarius Doctor
Rerum,
Sorin RADU